

Володимир ХОЛЯВКА

декан факультету туризму,
доцент кафедри економіки і менеджменту
*Львівський державний університет
фізичної культури імені Івана Боберського,
м. Львів, Україна*

Христина ЛЕШКО

викладач кафедри економіки та менеджменту
*Львівський державний університет
фізичної культури імені Івана Боберського,
м. Львів, Україна*

ЛІКУВАЛЬНО-ОЗДОРОВЧИЙ ТУРИЗМ В УКРАЇНІ

Ринок лікувально-оздоровчих послуг є одним із найбільш стійких видових туристичних ринків України і пріоритетних напрямів. Наявні й потенційні запаси лікувальних ресурсів в Україні можуть бути вагомим чинником відновлення здоров'я людини, подовження періоду активного довголіття та упровадження здорового способу життя. Україна багата на природні ресурси: сприятливий клімат лісів, лісостепу й степу, гірських і приморських місцевостей, унікальний мікроклімат соляних шахт, багатий спектр природних мінеральних вод, лікувальні грязі, озокерит тощо.

Мета лікувально-оздоровчого туризму полягає в комплексному використанні природних лікувальних чинників і рухової діяльності з лікувально-профілактичною метою. Зрозуміло, що лікувальний і оздоровчий туризм часто поєднують через споріднену мету подорожі й реалізацію цієї мети на основі використання спільних природних ресурсів. Лікувально-оздоровчий туризм поділяється на лікувальний, метою якого є власне лікування, терапія, реабілітація після захворювань, і профілактичний велнес-туризм, спрямований на під-

тримку організму в здоровому стані і збереження балансу між фізичним і психологічним здоров'ям людини [1].

Лікувально-оздоровчий туризм в Україні розвивається під впливом низки політичних й економічних чинників, що зумовлені трансформаційними процесами, які відбуваються в країні. З одного боку, вони сприяли активному розвитку медичного туристичного ринку, з другого, – економічна криза й війна негативно вплинула на формування туристичної галузі та її інфраструктури.

Лікувально-оздоровчий туризм – це вид туризму, спрямований на відновлення життєво важливих функцій людини, та призначений для хворих і ослаблених людей [2].

Лікувально-оздоровчий туризм передбачає подорожі, щоб отримати лікувально-реабілітаційні послуги, на базі санаторно-курортних організацій або приватних фахівців. Він має такі види:

- внутрішній – громадяни України відвідують українські курорти;
- виїзний – виїзд на зарубіжні курорти для лікування та оздоровлення;
- в'їзний – українські санаторії відвідують іноземні туристи.

Чинники, які впливають на розвиток лікувально-оздоровчого туризму:

- зовнішні чинники – природно-географічні, культурно-історичні, економічні, соціальні, демографічні, політико-правові, технологічні, екологічні;
- внутрішні чинники – матеріально-технічні, підтримка зі сторони державних органів, підвищення значущості засобів у рекламі та просуванні туристичних послуг, забезпеченість сфери туризму кадрами, приватно-державне партнерство у сфері туристичних послуг.

Лікувально-оздоровчий туризм – це метод відновлення здоров'я або профілактика захворюваності. Лікувально-оздо-

ровчий туризм є актуальним завжди, адже є люди, які хочуть поліпшити стан свого здоров'я, а інші дотримуються здорового способу життя і підтримують його. Стереотипним є твердження, що лікувально-оздоровчий туризм лише для людей похилого віку. Епідемії, які з кожним роком усе більше вражають здоров'я населення різного віку, викликають потребу в реабілітації після захворювань.

Україна має достатню кількість курортів різної спеціалізації. Але для того щоб привернути увагу іноземних і українських туристів українським курортам необхідно розв'язати низку проблем, пов'язаних із фінансуванням, управлінням і модернізацією. Сучасні стратегії розвитку курортів державного й місцевого значення мають урахувувати запровадження ефективної системи управління фінансуванням санаторно-курортної галузі й створення системи заохочення інвестицій у модернізацію та будівництво закладів санаторно-курортної галузі, створення доступного за ціною оздоровчого продукту, дотримання державних стандартних методик у галузі лікування й медичної реабілітації на курортах, координацію діяльності санаторнокурортних та оздоровчих закладів незалежно від форми власності й підпорядкування.

Ключові слова: лікувально-оздоровчий туризм, стратегія розвитку, здоров'я, подорожі.

Список використаних джерел

1. Михайло Рутинський, Василь Петранівський. Лікувально-оздоровчий туризм: актуальні цілі та сучасні підходи до організації. Вісник Львівського університету. Серія міжнародні відносини. 2012. Вип.29. Ч.1. С.179-189.

2. Hajioff, Steve. Health Tourism : 100 years of living science. Imperial College, London, November 2007. URI : <http://www1.imperial.ac.uk/resources/4042628D-B846-4531-BB7D0F8293266C76> (дата звернення : 27.08.2023).